

HET SPYCKERTJE

Jaargang 33,
nummer 1
januari 2018

Jaargang 33,
nummer 1
januari 2018

Het Spyckertje

Aan dit nummer werkten mee:

Frans Schrauwen,
Marlies Van Tichelen,
Herman Suykerbuyk,
Louis Vercammen ,
Jan Suykerbuyk,
Rudi Smout,
Guy Van den Broek,
Huub Klaassen,
Roger Van Ginderen,
Mag Janssens,
Kiani Claessens

Openingsuren Heemhuis

woensdag

Van 10 uur tot 12 uur

Woord vooraf

Aan onze leden, vrijwilligers, leden en de vele vrienden van onze Koninklijke Heemkundige Kring,
Een nieuw jaar werd ingezet, het oude afgesloten. De overgang naar 2018 bracht voor onze Kring niet onbelangrijke veranderingen! Veranderingen die onmiddellijk voelbaar en zichtbaar zijn!

Ons personeelslid, Mag Janssens, vele jaren een vertrouwde stem in ons Heemhuis. Zij was in alles de grote toeverlaat bij onze werking. Vanaf 2018 geniet ze van een welverdiend pensioen. We dankten haar reeds voor haar jarenlange inzet en hopen dat zij nog lang mag genieten van een nieuwe periode in haar leven.

Voor ons bestuur, onze Kring en de vele vrijwillige medewerkers tijd om te reorganiseren. Eén en ander aan te passen. Te beraden hoe we samen verder gaan om blijvend te werken aan de doelstellingen van onze vereniging. Organisatorisch trachten we onze Kring stap voor stap op een goed spoor te zetten.

Om daaraan te werken zijn we op zoek naar extra nieuwe vrijwilligers. Naar hen die onze geschiedenis in de breedste vorm, een warm hart toedragen. Naar hen die interesse hebben om regelmatig één of ander administratief werk, klusje enz. willen verrichten. (in het Heemhuis, in ons museum, ...). Interesse of bijkomende vragen? Laat maar horen.....

2018....we zien hoopvol uit naar de publicatie van het 75e jaarboek van ons tijdschrift 'De Spycker'. Een nieuwe lay-out, met vele illustraties. Een rijke en zeer verscheiden inhoud.

De uitgave van 'De Spycker' is een jaarlijks hoogtepunt in onze jaarlijkse werking. We koesteren ons museum. We volgen met spanning onze werkgroep 'Archeologie' bij hun zoektocht naar onze oude en nog verborgen geschiedenis. En onze genealogen blijven hun familiegeschiedenis verder onderzoeken. En daar waar mogelijk sluiten wij graag aan bij andere activiteiten van het Karrenmuseum en de Essense VVV.

Het zal een druk jaar worden. Hopelijk ook voor u een gezond en gelukkig jaar.

Frans Schrauwen

Een onverwachte ontmoeting te Essen

Sommige mensen vertellen me weleens dat ze stamboomonderzoek maar een saaie bezigheid vinden. Welnu, volgens mij is niets minder waar want persoonlijk is mij, al zoekende, meermaals een verbazende gebeurtenis overkomen. Zoals bij die onverwachte ontmoeting, vorig jaar op een mooie zonnige augustusdag in het rustige Essen.

Het moet ondertussen al zo'n veertigtal jaren geleden zijn dat mijn vader, Karel Giesen, geïntrigeerd was door zijn Amsterdamse grootoom die ooit bisschop was in het verre China en diens familieleden. Helaas, reeds kort na het begin van zijn opzoekingen overleed hij op vrij jonge leeftijd. Zijn bekomen informatie werd echter door de familie zorgvuldig bewaard en wekte eveneens mijn nieuwsgierigheid. Ik wist het wel zeker: deze speurtocht wilde ik ooit voortzetten. Voor mijn eerste stap, namelijk het ouderlijk gezin van mijn vader, wendde ik me meermaals tot mijn vaders jongere zus, Josephine. Met haar ijzersterk geheugen en onuitputtelijk verteltalent vormde zij voor mij een uitstekende bron.

Het verhaal begint dus te Essen waar mijn vader en tante zijn geboren, respectievelijk in 1922 en 1926. Mijn grootouders vormden er hun gezin vanaf 1922 en woonden er gedurende een kleine tien jaar waarna ze uitweken naar Antwerpen, de geboortestad van mijn grootmoeder. Ook mijn Amsterdamse overgrootouders, diamantslijpers, verbleven te Essen van 1920 tot 1941 en keerden daarna terug naar hun heimat.

Vroeger, in mijn jeugd, toen we eens toevallig in Essen passeerden met de auto, had mijn vader me wel eens gewezen waar hij met zijn gezin nog gewoond had, en waar ook moeke en opa een huis met diamantslijperij bezaten. Helaas kon ik me daar totaal niets meer bij voorstellen en vroeg me af waar, en of, die huizen en de school er nog zouden staan. En zo ja, hoe zouden ze eruitzien en in welke staat zouden ze nu zijn? Ook al was ik erg benieuwd, mijn verwachtingen waren niet erg gespannen.

Ik besloot dus om samen met bijna 90-jarige tante Josephine op verkenning te gaan in Essen, op zoek naar het geboortehuis en andere haar bekende plekken.

Omdat een autorit van Merksem naar Essen toch enige tijd duurt en

tante graag vertelt, stelde ik haar als opwarmertje al enkele vraagjes, onder andere over haar ervaringen met smokkelen tijdens de oorlog.

Zo vertelde ze me dus het verhaal van die keer dat ze vanuit Essen per trein twee zware zakken graan terug naar Antwerpen wou smokkelen. Aan de ingang van het station gekomen, stuitte ze op drie douanes die daar op wacht stonden voor het poortje van het perron. Ze panikeerde! Maar een weg terug was er niet; ze kon wel raden wat ze ging meemaken...

Er werd haar gevraagd naar waar de reis ging en wat ze zoal bij zich had. Ze jammerde dat de zakken graan voor haar ouders waren, die beide ziekelijk waren en dat voor hun gezondheid echt nodig hadden. Ze smeekte de mannen om toch maar niets te moeten afgeven! Dat was haar namelijk aan het station van Berchem al eens overkomen, met 20 kg aardappelen: patatjes én geld kwijt! Leg dat maar eens uit, thuis!

Ze moest daarop haar paspoort overhandigen. Eén van die tolbeambten wierp een blik op haar identiteitskaart, bekeek haar aandachtig en plaatste zich daarop voor haar, met de rug naar zijn collega's, zodanig dat die niet konden meeluisteren. Hij vroeg Josephine toen of zij soms van Essen was. Ze vertelde naar waarheid dat ze geboren was in 't Meulenhaike (Molenheide) en er nog een vijftal jaren gewoond had. De tolbeambte antwoordde haar enigszins verrast dat hij daar zelf ook woonde en dat hij haar ouders héél goed gekend had... Hij wenste hen het beste en zei dat Josephine hen heel zeker zijn groeten moest overbrengen, noemde vervolgens zijn naam en liet haar discreet passeren met zakken en al. Het was wel duidelijk dat Josephine hem daar nog steeds uitermate dankbaar voor was, want ze besloot het verhaal met: "En ik weet zelfs nog altijd zijn naam: "Emiel Carpentier!" Ik sloeg het wonderbare verhaal goed op in mijn geheugen. De naam Carpentier vond ik, op dat moment, een minder belangrijk detail dat niet van tel was. Maar niets bleek minder waar...

Ondertussen ging de rit verder richting Stationsstraat. De naam van de toenmalige straat, Molenheide, was ondertussen immers veranderd. De huisnummers dus mogelijk ook. In de straat aangekomen, herkende ze al dadelijk enkele dingen. We parkeerden ergens ongeveer in het midden. Achteraf bekeken, op de best denkbare plaats, want bijna onmiddellijk vonden we het geboortehuis, hoewel er eerst nog wat twijfel bestond: het huisje was nu getransformeerd in een

afhaalchinees met de nodige reclame op de gevel en het raam. Bovendien was de ruimte boven het zijpoortje dichtgebouwd en hoorde bij het aanpalende huis. Even wennen! Maar het huisje stond dicht bij het kruispunt wat haar de nodige zekerheid verschafte. Ze kon zelfs nog zeggen welke winkel er op de tegenoverliggende hoek was geweest. We wandelden daar voorbij en een beetje verder kwamen we aan een gebouw dat de oude gemeentelijke jongensschool kon geweest zijn waar broer Karel naartoe ging. Ze was daar echter niet heel zeker van omdat de toenmalige smeedijzeren poort verdwenen was. Dus namen we wat foto's, en struinden daar wat rond, in de hoop een voorbijganger te vinden die meer zekerheid omtrent onze veronderstelling kon bieden. Helaas, de gemeente Essen leek op dat moment wel uitgestorven... We stapten nog wat verder, beseften dat dit zinloos was, draaiden ons weer om en... plots, als uit het niets, kwam daar een dametje op gevorderde leeftijd aangewandeld, vergezeld van een jong moedertje met kinderwagen. Josephine stapte er enthousiast op af, legde het opzet van onze uitstap uit en er ontspoon zich spontaan een gesprek tussen de dames op leeftijd. Het vrouwtje bevestigde ons dat het gebouw inderdaad de oude jongensschool geweest was en dat het vroegere Meulenhaike begon aan het kruispunt. Josephine wees haar waar ze vroeger gewoond had: "Maar ik woonde daar vroeger ook!" zei de dame verbaasd. "Wat verderop!" en ze voegde er ter verduidelijking nog aan toe: "Mijn vader was douane."

Alhoewel het smokkelverhaal nog vers in mijn geheugen lag, ontsnapte de door Josephine voornoemde naam me op dat moment. Maar er ging wel dadelijk een belletje rinkelen! Toen ik haar vroeg hoe haar vader heette, en de kranige dame "Carpentier" antwoordde, vielen we van de ene verbazing in de andere!

Niet te geloven! Dat net die éne persoon die we ontmoetten, uitgerekend de dochter van die Carpentier is!

We zetten onze tocht verder naar de Handelsstraat waar we goed rondkeken of we het huis van opa en moeke konden vinden en ontdekten daar warempel een huis dat volledig aan Josephines beschrijving en ligging voldeed en dat dus zo goed als zeker het

gezochte pand was.

Aangespoord door dit succes, kwam ik op het idee om met de foto's uit de oude doos voor Josephine ter ere van haar 90ste verjaardag een verhalen-fotoboek te maken over haar en haar oorspronkelijk gezin. Dus vroeg ik bij de dienst Burgerzaken eerst de geboorteakte aan van mijn vader. Ik werd daar supersnel en vriendelijk verder geholpen. Deze akte gaf me nog wat extra onverwachte informatie. Maar toen me een tijdje later ook de geboorteakte van Josephine bezorgd werd en ik die aandachtig begon te lezen, viel ik net niet van mijn stoel... De twee getuigen die haar geboorte samen met haar vader Carel gingen aangeven waren:

“Jacobus Rellage, diamantslijper oud 45 jaar”, zijnde mijn stief overgrootvader, opa van Amsterdam die ik als kind nog gekend heb, en

“Amiaat Carpentier, tolbeambte oud 36 jaar, beiden wonende te Esschen”!

Pas toen realiseerde ik me dat mijn grootvader Carel en Emiel (of Aimé) Carpentier, buiten het feit dat ze burens waren, meer dan waarschijnlijk ook goede collega's en vrienden moeten geweest zijn. Ze werkten immers beiden in het station van Essen: Emiel als douane en mijn grootvader als bediende – markeerder aan de Nederlandse Spoorwegen...

Tja, soms heb ik toch wel heel sterk het gevoel dat er vanuit hierboven in de hemel regelmatig iemand aan de touwtjes zit te trekken...

Monique Giesen

Etienne Vandevoorde (° 26/09/1924 - †
21/06/2017)

Op 21-06-2017 is Etienne Vandevoorde van ons heengegaan. In Essen geboren in 1924 bereikte hij de gezegende leeftijd van 93 jaar. Essenaar, Kempenaar – oud-student van het Klein Seminarie te Hoogstraten – was jong toen in 1940 de tweede wereldoorlog uitbrak. Na Hoogstraten zou hij zijn studies, die leidden tot het priesterschap, afronden, maar de oorlog verhinderde eerder dan in 1950 tot priester te worden gewijd. Destijds werd de priesterwijding gevolgd door de Eerste Mis, een gebruik, dat feestelijk georganiseerd werd door familie, de buurtschap, de parochie. Zo ook bij Etienne. Het gebruik greep dus plaats, in de parochie, waar de jonge priester zijn jeugd had beleefd. Bij die feestelijkheid was ook het Heidebloempje, waarvan Etienne lid was, met alle leden in uniform aanwezig. Hij was actief in het Heidebloempje, getuige het lied, dat hij dichte in 1942 en dat sindsdien het zogenaamd officieel lied van de Essense studentenbond werd.

*'t Ligt tussen de zee en de heide, mijn land,
naast de zee en de heide van Vlaand'ren.
Daar groeit en gedijt in het magere zand
't heidebloempje op de vlakte van Vlaand'ren*

*Heijochei, op de hei, laait de purp'ren brand:
op voor outer en heerd, op voor God en ons land!*

*Wel ja, kameraden, 't is need'rig en klein,
maar het bloeit in de top van ons Vlaand'ren!
Het bloempje der Kempen is 'uw en is 't mijn,
als we staan in de dienst van ons Vlaand'ren!*

*Wel ja, kameraden, 't is purper van kleur,
want wij brengen ons offer voor Vlaand'ren!*

*De Kempische hei hangt vol honinggeur,
want ons werk zij de balsem voor Vlaand'ren!*

*Wel ja, kameraden, 't leeft dicht bij de grond,
nooit te scheiden van 't hart van ons Vlaand'ren!
Het houde zich recht, 't Heidebloempje onze bond,
't worde een bloemenfestijn over Vlaand'ren!*

Etienne Vandevoorde 1942

Het gedicht was optimistisch, ondanks de oorlogsdatum 1942. De wereld was, ook voor deze jonge man, gevangen in de pijnlijke oorlog. Ook voor jongeren, zoals te Essen, waar o.m. jongeren uit de K.A.J. van Cardijn voluit, tegen de geest van de tijd “Morgen gaat het beter” zongen.

Etienne Vandevoorde was toch een beschouwend man, ernstig, een studax. Maar, ook op het einde en na de oorlog bezit hij de kracht, Vlaams priester zoals hij was, deze tot uiting te brengen. Hij was oprecht en heeft de tweespalt tussen Katholieke actie en kerkelijke trouw ontweken. Later liet hij die ontwijking varen. Hij werd spoedig leraar. Eerst in Mechelen, nadien voor vele jaren in Sint Stanislas te Antwerpen-Berchem.

De interbellum periode voor Vlaanderen was hem bekend als student. Die periode – tussen de beide oorlogen – heeft hem lang getekend. Hij leek die periode zijn hele leven, ook toen Vlaams leven en Vlaamse strijd van uitzicht veranderden, als inspiratiebron mee te dragen. Uit die tijd heeft hij lang onthouden dat de zin “Er was geen plaats in de herberg” een welbepaalde betekenis had. Hij wilde duidelijk zijn, in opvattingen zoals “Wat is het nu: Vlaamse autonomie of meer autonomie”. Het was betekenisvol, dat hij ooit zegde: *Mijn naam is Vandevoorde zonder tussenstreepje*. Hij voegde overigens de daad bij het woord. Zijn jaarlijkse aanwezigheid bij de IJzerbedevaart was geen

zomeruitstap.

Vele malen concelebreerde hij, als priester, de H. Mis, die toentertijd de aanvang was van de IJzerbedevaart. Enkele malen was hij voorganger van dienst, dicht bij de graven van de gevallen. Langzaam is deze enige herdenking te Christelijk volgens sommigen, door tweedracht beëindigd.

Etienne was toen al bejaard, het is geweten dat hij deze Vlaamse eendracht zag wegsmelten. Hij zweeg echter, riep dus niet met de wolven in het bos. Maar hij bleef de Vandevoorde zonder tussenstreepje.

Zijn hele priesterleven was hij een denker. De volksverheffing, daar leefde hij voor. Het is wel verrassend dat E. Vandevoorde, jaren als proost van het “Heidebloempje” nooit deelnam aan de jaarlijkse kamperiode.

Hij was, zoals gezegd de denker. En zeer bescheiden. De laatste jaren heb ik hem minder vaak ontmoet. Enkele woorden op een IJzerbedevaart soms. Hij keek toe, maar er was meer dan dat. Was hij ontmoedigd? Ik geloof het niet. Hij sloot veel in zijn hart. Was dat een gesloten Kempische trek? Of een familietrek? “Vlaanderen zendt zijn zonen uit” – Essen ook. Nu is dat anders. Maar Etienne nam bij de zonen een prominente plaats in. Met hem was ik vele jaren bondsleider van het Heidebloempje. Hij had de draagkracht van het woord. En nu behoort ze tot de Essense geschiedenis.

*Herman Suykerbuyk
Bondsleider 1950*

Gerard Meeusen museum

Van na Pasen tot Allerheiligen zal het Gerard Meeusen museum, op de zolder van het gemeentehuis Essen, geopend zijn voor individuele bezoekers, **iedere eerste vrijdag van de maand van 9 tot 12 u.**

Aan de hand van verschillende kamers krijg je een goed idee van hoe onze voorouders leefden en werkten: de grenskamer, devotiekamer, kledingkamer, winkel, beroepenkamer, archeologiekamer, oorlogskamer, boerenkeuken, goede kamer, kapel en klaslokaal.

Inkom: € 2,50

Info: heemhuis@skynet.be

Of bij de archivaris 03 667 72 85

Marlies Van Tichelen

De buren zitten niet stil

In onze bibliotheek vind je ook tijdschriften van heemkringen uit de omgeving. Calmpthoutania bijvoorbeeld. Het tweede nummer van vorig jaar is helemaal gewijd aan het 100-jarig bestaan van de bibliotheek in Kalmthout. Van de eerste volksboekerij in Nieuwmoer (1912) tot de nieuwste vestiging (1996). Bij de Heemkundekring de Heerlijkheid Nispen verscheen het 25ste jaarboek in kleur. In dit boek de historiek van Het Zuivelhuis Textielhuis. Deze ook bij Essenaren overbekende zaak gaat terug tot 1955. In de 71ste aflevering van het Roosendaalse tijdschrift van De Vrijheijt van Rosendale staat een bijdrage over De N.V. Breigoederen- en Confectiefabriek 'Weba', een ultramodern confectieatelier op joods initiatief (1936 - 1952) in Roosendaal. Je kan de jaarboeken samen met vele andere lokale lectuur in het heemhuis gratis ontlenu.

Jan Suykerbuyk

Inhoud De Spycker 2018

(onder voorbehoud)

1. Van kippenhok tot Erasmus Atheneum Essen-Kalmthout
(Robert Allaers)
2. 1918 (Louis Vercammen)
3. Demobilisatie eind WO-I in Essen (Guy Van den Broek)
4. Amsterdamse diamantslijpers te Essen (Monique Giesen)
5. Bakkerij Arnold (Leo Costermans)
6. Mensen van bij Ons: Maria Antonissen (Frank Hontelé)
7. De douaneloods-Essen (Etienne Van Ginneken)
8. Vrome klanken uit een roerig verleden (Huub Klaassen)
9. Essenaren inde Wereld: Leopold Van Doren (Guy Van den Broek en Pol Van Doren)
10. Burgemeester Karel Van Beeck (2) (Rudi Smout)
11. Geschiedenis van het Vliegend Wiel (deel 3) (Roger Suykerbuyk)
12. Gazet van Antwerpen in Essen voor, tussen en na de wereldoorlogen (Jan Suykerbuyk)
13. 50 jaar Cultuurraad (Guy Van den Broek)
14. Oudste gestichte missen (Patrick Hoppenbrouwers)
15. Belang van heemkunde vandaag de dag (Jeroen Kuyps)
16. Nispen anno 1930: 750 inwoners en twee harmonieën
(Leo Suykerbuyk)
17. Archeologische vondsten (Thomas Dekkers)

Magda Mag

Op 17 december 2017 namen we van je afscheid in het heemhuis. Je vertrouwde stek.

Er mocht niets op papier zeker geen foto.

Nu je met pensioen blijft voor ons de herinnering.

De leuke zaken bewaar je in een schuif voor later

Hoe verder in de tijd, hoe langer het is geleden, hoe vager wordt de herinnering.

Wroet met plezier in je hof en geniet van wat de natuur ons biedt..

Mag bij een vaarwel hoort natuurlijk ook een tot ziens

Mag vaarwel, zet je aan het roer en bevaar de zeven wereldzeeën

De medewerkers van de Heemkundige kring

Lidgeld 2018

Leden in **Essen** betalen € 18,-

Leden **buiten Essen** maar wel in België betalen € 21,50
(€ 3,50 verzendingskosten + 2 x 't Spyckertje)

Leden in 't **buitenland** betalen € 24,50
(€ 6,50 verzendingskosten + 2 x 't Spyckertje)

Wij dringen er op aan om voor 1 maart via overschrijving te betalen.

Mededeling: Lidgeld 2018

Op die manier bent u zeker dat het jaarboek bij u thuis wordt bezorgd.

Rekeningnummer:

IBAN: BE28 0682 0126 4620

BIC: GKCCBEBB

Voorstelling De Spycker 2018

Maandag 2 april om 10.30 uur
in de raadzaal van het gemeentehuis
Essen.

OPROEP

Graag ontvangen wij van al ons leden een mailadres, zo kunnen wij u beter op de hoogte houden van onze activiteiten.
Geef je mailadres door via heemhuis@skynet.be

Met veel Gusting

Gust Peeters is geboren in Antwerpen en is daar nooit weggeraakt. In zijn jonge jaren is hij wél regelmatig in Essen geweest, doordat zijn ouders van daar afkomstig zijn. Ooit ging hij gedichten schrijven. Nu komt hij daarmee naar GC de Oude Pastorij, waar zijn grootouders nog hebben gewoond.

In 2014 mocht Peter Holvoet-Hanssen hem namens cobra.be, de toenmalige internetpoot van de VRT, de Cobra Poëzieprijs toekennen voor het acrostichon "De verwondering van Aeneas". In 2015 wees Rick de Leeuw (Tröckener Kecks) voor de liedtekst "Kom in de nacht" Dries Vuylsteke aan als winnaar van de Cobra Poëzieprijs. Alleen bleek dat een schuilnaam voor, jawel, Gust Peeters.

In 2015 bracht hij de jonge en (toen) onbekende dichters Charlotte Van den Broeck, Dorien De Vylder, Lize Spit, Lotte Dodion, Akim A.J. Willems, Gert Vanlerberghe, Tom Driesen, Wim Paeshuyse en Yannick Moyson bijeen in het project "10 op de Schaal van Dichter", een cd met poëzie. In datzelfde jaar was hij betrokken bij de start van de Poëziebus, die in 2018 voor de vierde keer zal uitrijden naar Vlaanderen en Nederland.

In "Met veel Gusting" komt dit alles aan bod. Mét een streepje muziek door Jakobistan. En nog veel meer.

Zaterdag 27 januari, 20 uur

GC De Oude Pastorij

Essendonk 3

2910 Essen

Toegang: vrije bijdrage.

Reserveren via Gust.Peeters@telenet.be

Als de wind waait uit het zuiden

Als de wind waait uit het zuiden,
op de middag of rond zessen,
hoor ik in de verte 't luiden
van de kerkklokken van Essen.

Bij hun diepe volle tonen,
door de wind tot hier gedragen,
denk ik aan ons, die hier wonen
en aan lang vervlogen dagen.

Eens één volk in het verleden,
achter één geloof geschaard.
Nu gescheiden in het heden,
door een lijntje op een kaart.

Maar toch zijn we één gebleven
door te blijven wie we zijn,
door te nemen en te geven,
niet gehinderd door zo'n lijn.

Als dan op gezette tijden
onze klokken luiden gaan,
hoor je goed hoe dicht wij beiden
steeds nog tot elkander staan.

Wij in 't noorden, U in 't zuiden,
't is, zoals het is gegaan.

Als die klokken sámen luiden,
denk ik daar soms wel eens aan.

Hartverwarmende geluiden ...
als de wind waait uit het zuiden.

H.K.

www.heemkundigekringessen.be

Telefoon: 03/667.73.90
e-mail: heemhuis@skynet.be

**Drukwerk aan
verlaagd tarief**

PB-PP | B-30355
BELGIE(N) - BELGIQUE

Afzender:

Koninklijke Heemkundige Kring Essen vzw
Moerkantsebaan 48 -2910 Essen

Afgiftekantoor:

2910 Essen 1
P 706 392

Bestemming:

Het Spyckertje **halfjaarlijks tijdschrift** van de Heemkundige Kring Essen vzw

VU.: *Koninklijke Heemkundige Kring Essen* vzw, Heemhuis, Moerkantsebaan 48, 2910 Essen